

La Mănăstirea Dumbrava...

Mahok Valeria

La Mănăstirea Dumbrava...

Seara își aruncă vâlul,
Peste Mănăstirea vie,
Luna în plinătatea ei,
După dealuri mute învie,
Ca o divă în feerie.

În crepusculu-înserării,
Cântă o voce îngerească,
O Priceasnă sfântă, aleasă,
Uimind cu tonalitatea ei
Chiar și vocea păsărească.

Liniștea hulpavă, adâncă,
Totul pare să cuprindă,
Când un ropot minunat,
Totul în jur a săgetat.
Clopotele au prins glas,
Sub genele înserării,
Cu ecouri lungi pe dealuri,
Pe umeri de crizanteme,
Clipe sfinte cu răvaș.

Lângă zidul mănăstirii
Ard lumini de pomenire,
Pentru oamenii iubiți
Cum ard stelele pe cer
În apusuri de dorinți.
Și în cor de rugăciuni,
Maicile cu pași grăbiți,
Se duc la Vecernie,
Ca toți oamenii cuminți.

Vântul mângâie grădina
Și florile-n adormire,
Aerul ca un mir sfânt
E pace și rugăciune,
În frumoasa Mănăstire.

Luna spovedește totul,
Din înaltul ei cel sfânt,
Minunat e pe Pământ!

Când simți cum te-atinge-n suflet
Mângâierile Divine,
Parcă totu-i ireal,
Totul e numai iubire.

Doamne, apără-ți frumosul!
Ce cu grijă l-ai creat,
Iartă omul de pacat,
Căci iubirea e viață, în viață,
Eternitate, în înalt.

03-11-2017